

MARIANA MICHALSKÁ
VIANOČNÁ ROZPRÁVKA

VYDALO MESA 2000 s. z.
© Všetky autorské práva sú vyhradené.
ISBN 978-80-550-0430-2

Mariana Michalská

VIANOČNÁ ROZPRÁVKA

Ilustrácia: Carolina Dendisová
Technická spolupráca: Ondrejkočiová Viktória, Kitlei Karol
Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia
Rok vydania: 2021

© Autorské práva vyhradené
ISBN 978-80-560-430-2

***Venované všetkým deťom, ktoré veria na zázraky
Vianoc, aby sa im splnili všetky najtajnejšie sny.***

***Ďakujem mojej dcére Carolinke, ktorá mi tento nápad
vnukla a prajem jej, aby bola stále šťastná
a usmievavá ako doteraz.***

(autorka)

Domov

Vianoce. Jedno slovo a koľko šťastia a radosti sa za ním skrýva. Všetky deti bez rozdielu sa na ten čarovný okamih tešia. A najviac tie, ktoré dostávajú najmenej. Voľakedy neboli Vianoce o hmotných veciach. Ľudia sa tešili aj z maličkostí. A obzvlášť deti. Tie vedeli, že je to jeden z mála dní, kedy niečo dostanú. Stačil vyrezávaný koník od dedka, či handrová bábika od mamky. Pre nich to bol najväčší poklad.

Čo však tie deti, ktoré nemali nikoho? Keď sa im pošťastilo a niekto sa ich ujal, boli radi, že majú rodinu.

Veľa však bolo takých, ktoré skončili v sirotincoch, teda v dnešných detských domovoch. A tam niekde sa začína aj náš príbeh.

Janko, Zuzka a Anička boli traja súrodenci.

Otca takmer nepoznali – zomrel, keď sa najmladšia narodila – a mamka im nedávno zomrela na suchoty a odžial'u, že nevedela uživiť svoje ratolesti. Z chalúčky ich vyhнали a tak sa chvíľku potĺkali po svete. Niečo si vyžobrali, niečo im dobrý ľudia sami dali.

Blížila sa však zima. Kde sa úbohé deti podejú?

Nevedeli. Jedného dňa sa zatúlali do nejakého mesta.

Videli obrovské domy, kopec svetiel v nich, deti po uliciach pobehovali sem a tam... Neboli špinavé a otrhané ako oni. Poobliekané v teplých veciach, aby neprechladli, opovržlivo hľadeli na troch prišielcov.

„Hej, kto ste?“ - zavolať na nich jeden z nich.

„Čo sa tu potulujete?! Darmožráčov u nás nestrpíme!“
Janko, najstarší, asi dvanásť ročný pehavý chlapec mu odvrkol:

„Nie sme darmožráči! Odsudzuješ nás a pritom nás vôbec nepoznáš! Hľadáme si prácu a domov. Nie každému sa dostane toľko šťastia ako tebe, že máš postarané o strechu nad hlavou a teplé jedlo!“

„Tak si ju hľadajte inde a nie tu!“ - odvetilo chlapčisko.

„Alebo chcete dostať výprask?“

Malá Anička sa bojzливо krčila za staršou sestričkou. Veľmi sa bála a bola jej zima. Celé toto však sledoval z okna oproti ležiaceho domu jeden pán. Keď si už myslel, že je toho dosť, zišiel dolu a zvolal na fagana.
„Nehanbíš sa takto rozprávať s niekým, koho vôbec nepoznáš?“ - zavola na neho.

Chlapčisko sa otočilo za hlasom a chcelo niečo odvrknúť. Keď však videlo, kto sa to k nemu ozýva, razom zmĺklo.

Starší pán podišiel k trom drkotajúcim deťom a láskavo na nich pozrel.

„Kto ste a kde ste sa tu zobrali?“ - oslovil ich.

Anička na neho pozrela nebovomodrými veľkými očkami.

„Ja som Anička, toto je Zuzka a náš braček Janko.“ - odpovedala poslušne.

Starý pán pozrel na deti. Už na prvý pohľad bolo vidieť, že sú unavené a hladné.

„Pod'ťe ku mne.“ - ponúkol im.

„Iste ste už dávne nič nejedli. A navyše je tu hrozná zima.“

A zima akoby čakala len na tieto slová. Začala z oblohy spúšťať jednu vločku za druhou. Jedna z nich dopadla na čupravý noštek malej Aničky a zanechala na ňom mokrú studenú stopu. Dievčatko sa striaslo od zimy. Muž na ňu láskavo pozrel a povedal:

„Nebojte sa. Najete sa, zohrejete a ak sa vám u mňa nebude páčiť pôjdete inam.“

Slovíčko „inam“ už deti nenávideli. Ľudia im síce jedlo dali, ale žiaden im neponúkol strechu nad hlavou. Až tento muž. Sneh sa začal sypať čím ďalej tým viac, preto deti prestali otáľať a pobrali sa s dobrým mužom do teplého domu. Dom bol obrovský, ale bolo v ňom teplúčko. V kozube praskotal oheň. Pripadali si ako v rozprávke.

Odkiaľsi dobehla nižšia tučnučká gazdiná z dobráckou tvárou, ktorá keď zbadala tri ufúľané deti, splaskla rukami.

„Panebože, úbohé deťúrence, vy teda vyzeráte! Podťte rýchlo dnu sa zohriať a pripravím vám niečo fajnέ pod zub.“

Deti nebolo treba dva razy ponúkať. Odhodili deravé topánky a prileteli k teplúčkému kozubu zohriať si skrehnuté telíčka.